

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/76/2013
Identifikačné číslo spisu:	7013200538
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7013200538.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu : STAVIVÁ KLASIK-L s.r.o, so sídlom Hlavná 600, Streda nad Bodrogom, IČO: 36822094, zastúpeného JUDr. Pavlom Gombosom, advokátom so sídlom Moldavská cesta 21/A, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100307/1/67678/2013 z 12. februára 2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/77/2013-20 z 23. mája 2013 a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/77/2013-26 z 28. júna 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/77/2013-20 z 23. mája 2013 a č. k. 6S/77/2013-26 z 28. júna 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením č. k. 6S/77/2013-20 z 23. mája 2013 Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) zastavil podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) konanie vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100307/1/67678/2013 z 12. februára 2013, pre nezaplatenie súdneho poplatku, nakoľko žalobca na výzvu na zaplatenie súdneho poplatku - ktorá bola riadne doručená jeho právnomu zástupcovi dňa 2. mája 2013 - nereagoval a súdny poplatok nezaplatil. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (§ 146 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie žiadajúc o oslobodenie od súdnych poplatkov s odôvodnením, že je podnikateľským subjektom a jeho súčasná finančná situácia mu nedovoľuje súdny poplatok zaplatiť. Poukazoval na to, že je subjektom personálne spojeným s p. T. P. a účastníkom množstva súdnych sporov a celková suma poplatkov, ktorými je zaťažený predstavuje sumy až niekoľko desiatok tisíc eur. Preto súdom vyrubená poplatková povinnosť mu prakticky znemožňuje domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou.

Na to krajský súd uznesením č. k. 6S/77/2013-26 z 28. júna 2013 žiadosti žalobcu o oslobodenie od súdnych poplatkov nevyhovел.

Vychádzajúc z ustanovenia § 138 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v danom prípade je potrebné prihliadať na osobitné postavenie účastníka konania ako právnickej osoby, t. j. podnikateľa v zmysle Obchodného zákonníka a na charakter konania, podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Uviedol, že podnikanie treba chápať ako činnosť, pri ktorej podnikateľ podstupuje riziko, že jeho konanie môže viesť k zisku alebo i k strate. Okolnosti, že podnikateľ nie je pri svojej podnikateľskej činnosti úspešný a nedosahuje zisk, že má pohľadávky po lehote splatnosti, alebo že v dôsledku neúspešného podnikania v minulosti sa teraz ocitol v nepriaznivej finančnej situácii, nemôžu byť dôvodmi pre oslobodenie od súdnych poplatkov. Podnikateľské riziko nie je možné prenášať na štát.

Krajský súd v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 8Sžf/48/2011 v tejto súvislosti poukázal na to, že ak ide o okolnosti, ktoré sú dané takmer vo všetkých konaniach, v ktorých vystupujú ako účastníci konania podnikatelia vykazujúci stratu namiesto zisku, ako jedného zo základných pojmových znakov podnikania, tak pokiaľ by zákonodarca okolnostiam takejto povahy pripisoval význam z hľadiska oslobodenia od platenia súdneho poplatku, vyjadril by to legislatívne zaradením týchto konaní, či účastníkov do ustanovení, ktoré upravujú vecné alebo osobné oslobodenie od súdneho poplatku v § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“). Ako však vyplýva z obsahu právnej normy ustanovenej v § 4 ods. 1, 2 zákona č. 71/1992 Zb. zákonodarca týmto okolnostiam neprisudzuje naznačený význam. Pomery žalobcu ako právnickej osoby by odôvodňovali oslobodenie od súdnych poplatkov, pokiaľ by sa dostal do ťažkej finančnej situácie z dôvodov ktoré by neboli v príčinnej súvislosti s jeho podnikaním, napr. z dôvodu vyššej moci.

V danom prípade, ako vyplýva z obsahu žiadosti žalobcu, tento je právnickou osobou, t. j. podnikateľom v zmysle Obchodného zákonníka. Žalobca ako právnická osoba vznikol za účelom podnikania. Riziko neúspechu žalobcu, ktoré z podnikateľskej činnosti pre neho plynie, preto nemôže znášať štát. Pokiaľ by tomuto tak nebolo, potom by podnikateľské riziko každého podnikateľa prechádzalo na štát, keďže súdne poplatky sú príjmom štátneho rozpočtu, čo je neprípustné, pretože každý podnikateľ podniká na vlastnú zodpovednosť (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka).

Preto krajský súd po oboznámení sa s obsahom žiadosti žalobcu o oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorú žalobca ničím nedokladoval, dospel k záveru, že dôvody uvádzané žalobcom v žiadosti nie sú spôsobilé pre naplnenie predpokladov pre oslobodenie od súdnych poplatkov, majú na zreteli aj výšku súdneho poplatku, ktorá s účinnosťou od 1. januára 2009 do 30. septembra 2012 bola len 66 eur a od 1. októbra 2012 je 70 eur podľa Sadzobníka súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, jeho položky 10 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb., ktorý poplatok nie je tak vysokým poplatkom, že by žalobca tento poplatok vzhľadom na aj svoj majetok - základné imanie s rozsahom splatenia 6.640 eur - ktorý vlastní ako spoločnosť s ručením obmedzeným podľa obchodného registra, kde je zapísaný s týmto majetkom, pričom na žalobcu do dnešného dňa nebol vyhlásený konkurz, nebol schopný súdny poplatok zaplatiť.

Aj proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a priznal mu oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu.

Majúc jednoznačne za to, rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky ako aj rozhodnutie správcu dane ako prvostupňového orgánu, sú nezákonné opätovne, poukázal na to, že patrí do skupiny spoločností personálne spojených s p. T. P., z ktorého dôvodu sú tieto spoločnosti účastníkmi niekoľko desiatok (až stovák) súdnych sporov, keď podanými žalobami napadli nezákonnosť postupu ako aj rozhodnutí daňových úradov, pričom ani jedna z vyššie uvedených súdnych vecí podľa informácií, ktorými disponuje žalobca nebola právoplatne ukončená v neprospech týchto subjektov. Takto podľa žalobcu nejde o zjavne neúspešné uplatnenie práva.

Poukázal tiež na to, že s ohľadom na neprimerané zaťaženie spoločností spojených s p. T. P. zo strany daňových úradov, pokračovanie v daňových kontrolách zo strany správcu dane, nerešpektujúcich

rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, nezákonné zadržiavanie finančných prostriedkov patriacich spoločnostiam spojených s p. T. P. zo strany daňových úradov, blokovanie majetku a v neposlednom rade aj z dôvodu negatívnej medializácie veci zo strany štátnych orgánov (nerešpektujúcich prezumpciu nevinu) spoločnosti spojené s p. T. P. (teda aj žalobca) nemôžu vykonávať žiadnu podnikateľskú činnosť. Z týchto dôvodov sa spoločnosti dostali do finančnej tiesne a žalobca nedisponuje žiadnou finančnou hotovosťou, s ktorou by mohol voľne disponovať. Taktiež žalobca nemá žiaden hnutelný či nehnuteľný majetok relevantnej hodnoty, ktorý by bolo možné speňažiť a s ktorým môže disponovať.

Žalobca nesúhlasil s odôvodnením krajského súdu, že tieto okolnosti sú pre posúdenie žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov irelevantné, nakoľko práve tieto okolnosti vytvárajú situáciu, ktorá znemožňuje žalobcovi (cez pomery žalobcu obmedzujúce vykonávať podnikateľskú činnosť a nakladať s majetkom a finančnými prostriedkami) súdny poplatok uhradiť, t. j. pomery žalobcu oslobodenie od súdneho poplatku odôvodňujú. Súdom vyrubená povinnosť uhradiť súdny poplatok žalobcovi prakticky znemožňuje domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou (žalobca nemá finančné prostriedky na ich úhradu), ktoré predstavuje jeho ústavné právo zaručené Ústavou Slovenskej republiky. Súhlasil síce, že výška súdneho poplatku nepredstavuje príliš vysokú čiastku, ale pre žalobcu je aj táto suma v súčasnosti vysoká, no spoločnosti personálne spojené s p. T. P. sú účastníkmi množstiev súdnych sporov a tak celková výška súdnych poplatkov, ktorými sú tieto spoločnosti zaťažené predstavujú sumy až niekoľko desiatok tisíc eur. Domáhať sa súdnou cestou zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky pritom predstavuje jedinú zákonnú cestu, ktorou si žalobca môže uplatniť právo na svoju ochranu v danej veci.

Nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov z dôvodu, že žalobca je podnikateľom a došlo by tým k preneseniu podnikateľského rizika z podnikateľa na štát (čo je hlavným argumentom, pre ktorý súd žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal) nemá podľa žalobcu oporu ani v súčasnej právnej praxi (aj praxi Krajského súdu v Košiciach) a nie je v súlade s judikatúrou NS SR. Poukázal pritom na rozsudok NS SR sp. zn. 5Obo/127/2008, 5Obo/128/2008 a 5Obo 129/2008 z 30. júla 2009 v zmysle ktorého „Ustanovenie § 138 ods. 1 O. s. p. oprávňuje súd na návrh účastníka priznať mu celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov. Predpokladom pre takéto rozhodnutie je skutočnosť, že to pomery účastníka odôvodňujú, a že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Zákon stanovuje rovnaké kritériá pre všetkých účastníkov bez rozlišovania, či ide o fyzickú, alebo právnickú osobu a podnikateľa, alebo nepodnikateľa. Zamietnutie návrhu obchodnej spoločnosti s odôvodnením, že by sa tým prenášalo podnikateľské riziko na štát, nemá oporu v zákone. Pri priznaní oslobodenia fyzickej osobe sú rozhodujúce najmä majetkové pomery, pričom súd neskúma, či si prípadne svoju situáciu nezavinil sám a priznanie oslobodenia by sa rovnako mohlo považovať za nespravodlivé zvýhodnenie oproti inému účastníkovi.“

Žalobca taktiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4 Cob/39/2012-135, ktorým priznal žalobcovi - podnikateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, z obdobných dôvodov ako uviedol žalobca. Taktiež nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že nepreukázal ním tvrdené skutočnosti. Krajský súd má vedomosť o desiatkach a stovkách podaných žalôb spoločnosťami personálne spojenými s p. T. P. práve na Krajský súd v Košiciach. Krajský súd má taktiež vedomosť o množstve úspešných súdnych rozhodnutí (v prospech spoločností spojených s p. T. P.). Okrem toho súd žalobcu nevyzval na doplnenie žiadnych dôkazov, nevykonával žiadne dokazovanie a bez ďalšieho vec rozhodol v neprospech žalobcu, čo žalobca považuje za postup, ktorý je v rozpore so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenia krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaniach žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa 214 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že obe uznesenia krajského súdu je potrebné zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že žalobca

sa žalobou podanou na krajskom súde 22. apríla 2013 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100307/1/67678/2013 z 12. februára 2013, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800403/5/1640870/2012/Vás z 12. júla 2012, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi za zdaňovacie obdobie august 2008 rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 128.331,50 eur.

Krajský súd výzvou z 30. apríla 2013 uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní zaplatil súdny poplatok v sume 70 eur podľa položky č. 10a Sadzobníka súdnych poplatkov ako Prílohy zákona o súdnych poplatkoch. Zároveň žalobcu poučil o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku.

Žalobca súdny poplatok nezaplatil, ani na výzvu súdu nereagoval.

Podľa § 250ja ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

V konaní, vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 5Sžf/59/2013, 5Sžf/60/2013, išlo o obdobnú vec ako je predmetom konania vedeného pod sp. zn. 6/Sžf/76/2013, sp. zn. 6/Sžf/93/2013. Predmetom odvolacieho konania pred najvyšším súdom boli rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach o zastavení konania a o nevyhovení žiadosti žalobcu o oslobodenie od súdnych poplatkov. Skutkové okolnosti, právne posúdenie veci krajským súdom, ako aj argumentácia žalobcu v odvolaní, sú v oboch veciach prejednávanych pred najvyšším súdom rovnaké. Najvyšší súd preto poukazuje na dôvody uvedené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžf/59/2013, 5Sžf/60/2013 z 27. júna 2013, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a zároveň v súlade s ustanovením § 250ja ods. 7 OSP uvádza text jeho odôvodnenia v nasledovnom znení :

„Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania, prvostupňový súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený. Súd vyzve poplatníka na zaplatenie poplatku splatného podaním návrhu na začatie konania predtým, ako nariadi pojednávanie tak, aby lehota od zaplatenia poplatku do pojednávania, vydania platobného rozkazu a rozkazu na plnenie alebo rozhodnutia bez nariadenia pojednávania nebola dlhšia ako dva mesiace; túto lehotu môže predseda súdu z dôležitých dôvodov predĺžiť.

Podľa § 10 ods. 3 veta prvá zákona o súdnych poplatkoch prvostupňový súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak poplatník zaplatí súdny poplatok do konca lehoty na podanie odvolania.

Predtým, než súd o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov právoplatne rozhodne, nemožno konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastaviť (k tomu pozri bližšie R 3/2009 a R 14/1976).

Krajský súd mal preto správne postupovať tak, že uznesenie o zastavení konania zruší podľa § 210a OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP ako uznesenie, z ktorého nenadobudla procesné práva iná osoba ako odvolateľ (žalobca) a o žiadosti žalobcu o oslobodenie od súdnych poplatkov najskôr právoplatne rozhodnúť. Ak tak neurobil a konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil, postupoval v rozpore so zákonom.

Podľa § 138 ods. 1 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd

inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Zákonodarca v citovanom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku pripúšťa možnosť čiastočného, prípadne úplného oslobodenia od súdnych poplatkov. Predpokladom priznania oslobodenia od súdnych poplatkov je v prvom rade samotná žiadosť účastníka konania, preukázanie dôvodov, spočívajúcich v majetkových, sociálnych, finančných a pod. pomeroch účastníka, odôvodňujúcich oslobodenie od súdnych poplatkov a súčasne preukázanie, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Povinnosťou súdu je skúmať splnenie podmienok pre oslobodenie od súdnych poplatkov v každom prípade individuálne a to aj vzhľadom na individuálnosť každého konania.

Účelom ustanovenia § 138 OSP je, aby účastníkovi nebolo len pre jeho majetkové a sociálne pomery znemožnené uplatňovať alebo brániť svoje právo. Pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov musia byť súčasne splnené dve podmienky, a to nepriaznivá finančná resp. majetková situácia a skutočnosť, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva (teda quasi pravdepodobnosť úspechu v ďalšom konaní na strane žiadateľa). Vychádzajúc, ako z jazykového výkladu uvedeného zákonného ustanovenia, ako i zo zásady rovnosti účastníkov občianskeho súdneho konania, deklarovanou taktiež Európskym súdom pre ľudské práva, zákon nerozlišuje medzi subjektami podnikateľskými a nepodnikateľskými. Oprávnenosť žiadosti preto hodnotí súd z hľadiska splnenia uvedených podmienok, pričom vychádza zo skutočností, preukázaných žiadateľom.

O oslobodení od súdnych poplatkov v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia súd rozhoduje na návrh účastníka konania, ku ktorému je tento povinný pripojiť listinné dôkazy, deklarujúce jeho majetkové pomery.

Z obsahu spisového materiálu najvyšší súd zistil, že krajský súd vôbec neskúmal majetkové pomery žalobcu za účelom zistenia, či boli splnené podmienky pre priznanie individuálneho oslobodenia od súdnych poplatkov a iba s prihliadnutím na výšku súdneho poplatku a na skutočnosť, že žalobca je podnikateľským subjektom a že riziko neúspechu žalobcu, ktoré z podnikateľskej činnosti pre neho plyní nemôže znášať štát, dospel k záveru, že žalobca nepreukázal podmienky pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Ako vyplýva z obsahu spisu, krajský súd teda žalobcovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, napriek tomu, že nemal k dispozícii žiadne žalobcom doložené doklady.

Podľa § 43 ods. 1 veta prvá a druhá OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať.

V predmetnej veci, pokiaľ žalobca nepredložil žiadne doklady na podporu svojich tvrdení uvádzaných v návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, mal krajský súd žalobcu vyzvať na doplnenie neúplného podania. Ak tak nepostupoval, porušením uvedeného ustanovenia zákona žalobcovi odňal právo konať pred súdom, keď mu neumožnil vytýkaný nedostatok návrhu odstrániť a majetkové pomery ako aj počet ním vedených súdnych konaní deklarovať.

Bez opomenutia nemožno nechať tiež skutočnosť, že v čase rozhodnutia krajského súdu bolo v účinnosti ustanovenie § 138 ods. 2 písm. a/ OSP v platnom znení, v zmysle ktorého pomery účastníka musia byť dokladované vyplneným tlačivom, ktorého vzor uverejní ministerstvo spravodlivosti na svojom webovom sídle.

I keď sa možno stotožniť s názorom krajského súdu ohľadom postavenia žalobcu ako právnickej osoby - podnikateľa, ako aj jeho názorom na výšku súdneho poplatku za žalobu, osobitné okolnosti daného prípadu nebolo možné ponechať bez povšimnutia. Treba súhlasiť s názorom, že žalobca ako právnická osoba vznikla za účelom podnikania. Každý podnikateľský subjekt, ktorý vykonáva podnikateľskú činnosť, musí tiež počítať s finančnými prostriedkami, ktoré bude mať, či už na uplatňovanie alebo bránenie práva v občianskom súdnom konaní a nedostatok finančných prostriedkov žalobcu (právnickej

osoby) nemôže byť sám osebe dôvodom na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Majetkové pomery žalobcu je však potrebné zisťovať z daňových priznaní a výpisov z bankových účtov, ktoré žalobca súdu nepredložil a ktoré si ale krajský súd od žalobcu ani nevyžiadal. Prítom ako je už uvedené vyššie, nemožno opomenúť ani počet súdnych konaní, ktoré žalobca proti žalovanému vedie, čo takisto musí preukázať žalobca.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky obe napadnuté uznesenia krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP musel zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, nakoľko až po zistení majetkových pomerov žalobcu a okolností majúcich vplyv na násobok sumy súdneho poplatku bude možné o návrhu žalobcu na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov vecne správne rozhodnúť a až po právoplatnosti tohto rozhodnutia v prípade nepriznania oslobodenia od súdnych poplatkov bude možné rozhodnúť o zastavení konania, ak žalobca súdny poplatok nezaplatí."

Vzhľadom k tomu, že posúdenie dôvodnosti odvolaní žalobcu proti uzneseniu o zastavení konania a uzneseniu o nevyhovení žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov je v prejednávanej veci rovnaké, ako v citovanom uznesení, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že napadnuté uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/77/2013-20 z 23. mája 2013 a 6S/77/2013-26 z 28. júna 2013 podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.